

„Oh, pusti no to žensko pri miru! Meni se zdi tako nevarna . . . Saj bi menda vendar še lahko kje drugje dobil na pósito . . .“

„Zlomkovi ljudje taki!“ je planil mož pokoncu. „Denar mi je posodila, da vas ne preženó iz hiše, zdaj se pa še ujedate nad njo! Z vami ni več govoriti. Kdo vas bo poslušal!“ . . .

Vstal je, malo se opotekel, potlej pa odšel naglo iz hiše, to se pravi naglo, kolikor so mu dopuščale noge, ki so tudi čutile preobilno pijačo.

„Kam pa hočeš iti? Lepo te prosim, bodi doma!“ je vpila žena za njim.

On pa je drevil iz hiše — proti Strahovim.

„Bog se usmili, koliko nam prizadene ta človek!“ je vzdihnila žena.

Nekaj časa so vsi molčali, potem se je pa oglasil deček: „Mati, ali smo dosti dolžni Srdinu?“

„Dosti!“ je odgovorila mati. „Saj pravim, človeku se mora inako storiti, ko se domisli tega. Kdaj so bili prej Poljakovi zadolženi? Vsega, vsega smo imeli zadosti. Pa je začel oče pijančevati in igrati, in vse je šlo hitro rakovo pot. Njive so se začele krčiti, gozdi drobiti in iz hleva je izginjal rep za repom, kakor bi se bila kuga pri-

klatila noter. Potlej, ko nam ni drugega ostalo kakor hiša in nekaj pedi zemljišča, se je oče izpametoval. V zadnjih letih smo

Smrt sv. Uršule.

Oltarna slika v uršulinski cerkvi v Ljubljani.

si spet malo opomogli, da se nam ni godilo slabo. Samo Srdinu je še dolg, ki nas pa dovolj tare in mene noč in dan skrbi!“